

Arrest

nr. 324 875 van 10 april 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het tussenarrest van 10 oktober 2024 met nr. X waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 26 oktober 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 16 januari 2024.

1.2. Op 22 april 2024 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) het verzoek kennelijk ongegrond.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Albanese nationaliteit en bent u afkomstig uit Zall-Bastar, Tirana. U bent in september 2009 of 2010 getrouwd met B.Z.. U behaalde op twintigjarige leeftijd, u was toen reeds getrouwd, uw diploma van het secundair onderwijs. Na drie maanden gehuwd te zijn, begonnen de ruzies tussen u en uw man, voornamelijk verbaal. Na de geboorte van uw oudste zoon, A., begon B. u ook fysiek aan te vallen omdat hij nu niet meer van u kon weggaan. B. was dagelijks gewelddadig en agressief naar u en de kinderen toe. Ook uw schoonfamilie waaronder uw schoonmoeder en schoonzus mishandelden u. Op een dag sloeg B. u zodanig hard op uw mond dat u meerdere tanden verloor. In maart 2016 bent u van uw man weggegaan en terug bij uw vader ingetrokken. In november 2016 nam u een advocaat onder de arm en startte u met behulp van uw ouders en oudste broer de scheidingsprocedure op. Na meerdere zittingen was in 2017 de procedure afgerond en bent u wettelijk van B. gescheiden. U verbleef gedurende anderhalf jaar bij uw vader totdat hij niet meer kon voorzien in uw onderhoud. Hij vond een magazijn waar u met uw zonen kon verblijven en waar u gedurende een jaar introk. Toen uw familieleden de levensomstandigheden in het magazijn zagen, beslisten ze dat u bij hen kon intrekken. Zo kon u roterend verblijven bij uw maternale ooms, paternale oom en paternale tante. Voornamelijk bij die laatste spendeerde u veel tijd. In de periode nadat u wegging van B. werd u bijna dagelijks door hem achtervolgd, aangesproken en fysiek aangevallen. U was deze situatie beu en wou een einde maken aan uw leven. Uw paternale tante sprak op u in en zei dat het misschien beter was om te verhuizen naar België waar vrouwen in uw situatie beschermd worden. U verliet eind augustus 2023 het land samen met uw twee zonen en kwam na een reis van twee tot drie dagen toe in België op 1 september 2023, waarna u op 26 oktober 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende. Bij een eventuele terugkeer naar Albanië vreest u gedood te worden door uw ex-man.

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u de volgende documenten neer: uw originele paspoort afgegeven op 19 juli 2019; uw originele identiteitskaart; het originele paspoort van uw zoon A. afgegeven op 20 juli 2023; het originele paspoort van uw zoon F. afgegeven op 20 juli 2023; een kopie van uw echtscheidingsakte d.d. 7 februari 2017 en finaal beslist op 22 februari 2017 en medische documentatie omtrent uw gebit waaruit blijkt dat u achttien tanden verloor en uw huidige tandprothese niet voldoende aangepast is.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Wat betreft het feit dat u tijdens het onderhoud vrij emotioneel was dient te worden opgemerkt dat u meermaals een pauze werd aangeboden maar u zelf aangaf dat u verder kon vertellen (NPO, p. 5-8). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient te worden vastgesteld dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Uit de elementen voorhanden in uw administratief dossier blijkt geenszins dat u voor de door u aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, dient te worden aangetoond dat de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij eerst alle redelijke van de hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming uitgeput heeft. Uit uw verklaringen blijkt dat dit niet het geval is.

Zo dient vooreerst te worden vastgesteld dat u nooit klacht neerlegde bij de politie omwille van het psychologisch en fysiek geweld dat u en uw kinderen naar eigen zeggen ondervonden vanwege uw (ex-)partner (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5; NPO, p. 4, 7, 10 en 12). Nochtans werd u meermaals door derden aangespoord om naar de politie te gaan en klacht in te dienen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5; NPO, p. 7-8 en 10). Uw tegenwerping dat u niet naar de politie durfde te gaan en klacht in te dienen omdat B. u altijd bedreigde en zei dat hij de kinderen of andere familieleden iets zou aandoen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5; NPO p. 7 en 10), doet hieraan geen afbreuk. Het is immers precies de bedoeling van een klacht om bescherming te krijgen. Zolang u de nationale autoriteiten niet op de hoogte stelt van uw problemen, kunnen zij u hier vanzelfsprekend geen bescherming tegen

bieden. Eenzelfde opmerking geldt voor de vaststelling dat u op geen enkel moment hulp zocht voor de problemen met uw ex-man bij gespecialiseerde ngo's of andere hulporganisaties (NPO, p. 12). Meer nog, zelfs met uw eigen advocaat die u eerder reeds bijstond tijdens de echtscheidingsprocedure sprak u niet over de problemen met uw ex-man (NPO, p. 10 en 11). Uw tegenwerping dat u zich geen juridische bijstand kon veroorloven, doet hieraan geen afbreuk daar er pro deo advocaten voorhanden zijn in Albanië. Ook uw tegenwerping dat B. kennissen, vrienden of familieleden had bij de politie (NPO, p. 4, 8, 11 en 12), doet hieraan geen afbreuk. U kent de bewuste personen immers niet en heeft geen idee om wie het precies gaat (NPO, p. 4 en 11). U weet evenmin welke functies zij zouden uitvoeren, waar ze werkzaam zijn of op welke manier zij een eventuele procedure zouden beïnvloeden (NPO, p. 11). Buiten het feit dat B. steeds uw aanstalten om naar de politie te gaan, weglachte en zei dat hij genoeg mensen kende, heeft u dan ook geen concrete aanleiding om te denken dat hij door iemand beschermd werd (NPO, p. 11). Meer nog, uit de door u geschetste echtscheidingsprocedure blijkt dat B. de kosten van uw psychologische begeleiding moest betalen en zodra de rechter doorhad dat uw ex loog, uw verzoek tot echtscheiding werd ingewilligd. Ook de advocaat van B. kantte zich tegen het gedrag van zijn eigen cliënt (NPO, p. 10). Het feit dat B. de rechtsgang zou kunnen beïnvloeden is aldus een loutere veronderstelling van uwentwege. Desondanks probeerde u zelfs niet om de stap naar de politie te zetten (NPO, p. 12). Hoewel uw advocate aanhaalt dat u tijdens uw relatie mogelijks in shock kon zijn waardoor u niet in staat was om iets te ondernemen tegen uw man (NPO, p. 14), dient vastgesteld te worden dat u ook, nadat u de toxische relatie met B. beëindigd had en hij u bleef belagen, op geen enkele manier bescherming zocht bij de politie of bij ngo's of andere organisaties die vrouwen in nood zouden kunnen bijstaan (NPO, p. 4, 7, 10 en 12). Uw tegenwerping dat men in Albanië zo geen bescherming biedt en daarom velen wegvluchten en ergens anders hulp zochten (NPO, p. 11), doet hieraan geen afbreuk. Zo heeft u zelf geen concrete aanwijzingen dat de Albanese overheid niets doet voor vrouwen in uw situatie en maakte u zelf nooit iets concreets mee in dit verband (NPO, p. 11).

Bovendien blijkt uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 5 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20231205.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Burgers kunnen onder meer terecht bij de Service for Internal Affairs and Complaints (SIAC) om klacht neer te leggen bij politieel wangedrag. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van "onestop-shops" (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan), de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiedrag en de oprichting in februari 2022 van een nieuwe, volledig onafhankelijke, controledienst die het mandaat heeft om de werking van de veiligheidsdiensten op alle niveaus te onderzoeken en te beoordelen, zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werd in deze context in 2020 binnen het ministerie van Justitie het Free Legal Aid (FLA) Directorate opgericht, zo ook werden op het terrein meerdere kantoren voor rechtsbijstand geopend die gratis juridische hulp verlenen. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo werd in juni 2016 de Wet op de algemene doorlichtingsprocedure (Vetting law) aangenomen. Deze wet vormt de basis voor een grondige doorlichting van alle rechters en magistraten en bracht in de praktijk reeds een positieve impact teweeg in de strijd tegen corruptie. De doorlichtingsprocedure (en het afvallen van vele magistraten) heeft wel als bijwerking dat er een

grote achterstand is gecreëerd waardoor de toegang tot het gerecht bemoeilijkt wordt. In februari 2018 werd tevens een wettelijk kader gecreëerd voor het doorlichten van alle politieagenten op hun integriteit en professionalisme. In 2019 was hiermee ook effectief gestart. Eind 2019 ging tevens het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), bestaande uit de Special Prosecution Office (SPO) en een aantal Special Courts en met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie, van start. Dit versterkt de algehele capaciteit om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een Actieplan voor de implementering van een intersectorale aanpak van corruptie (nu voor de periode 2020-2023), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018, de aanname in februari 2023 van een (nieuw) actieplan 2023-2025 voor de strijd tegen de georganiseerde misdaad en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's en internationale mensenrechtenorganisaties tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Het Commissariaat-generaal erkent bovendien dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Hoewel uw advocate erop wijst dat het systeem voor behandeling van huiselijk geweld en gendergeweld bekritiseerd wordt door ngo's (NPO, p. 14), blijkt uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 december 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20221215.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en de COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet op maatregelen tegen geweld in familierelaties gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen verschillende keren gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. De verbeteringen aan de Wet op maatregelen tegen geweld in familierelaties verzekeren verder dat vrouwen en meisjes die geweld ervaren ook onmiddellijk politiebescherming krijgen wanneer ze hiervan een melding doen, dat er opnieuw sprake is van preliminary protective orders en dat slachtoffers onmiddellijk (samen met de kinderen) in een shelter opgevangen worden. Voor het eerste beschermt de wet ook vrouwen zonder dat ze een formele band (huwelijks- of samenlevingscontract) met de dader hebben, zo ook werden nieuwe provisies opgenomen over de verwijdering van de dader uit de woning en werd er ingevolge deze vernieuwde wetgeving het initiatief genomen een speciale database te creëren die alle zaken die bij de rechtbanken hangende zijn samenbrengt en coördineert. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in alle gemeenten een coördinatiemechanisme (Referral Mechanism against Domestic Violence) aanwezig, waarbij verschillende lokale instellingen (politie, ngo's, gemeentediensten, school, gezondheidscentra) samen reageren op gedetecteerde gevallen van huiselijk geweld, wat ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Daarnaast werd ook één unieke, nationale hulplijn voor vrouwen die hulp zoeken tegen huiselijk geweld in het leven geroepen en werden voorzieningen zoals vluchthuizen, advies- en gezondheidscentra en centra voor juridische bijstand verder uitgebouwd. Zo is er sprake van een nationaal centrum voor de behandeling van slachtoffers van huiselijk geweld en van het LILIUM Crisis Management Centre for sexual violence cases dat de klok rond gezondheidsbijstand verleent. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie voor – de huidige dateert van juni 2021 en beslaat de periode 2021-2030 – om huiselijk geweld drastisch te verminderen. In 2022 heeft Albanië tevens de International Labour Organisation Convention on Violence and Harassment in the World of Work onderschreven. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop

gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau Child Protection Units actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderschuttingsdienst actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen die in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

U stelde verder nog dat u uw kinderen een nieuw, beter leven wil geven en een toekomst en een leven voor hen wil opbouwen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5; NPO, p. 5 en 8) en u geen vaste woonst had (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5). Het gaat hier echter louter om sociaal-economische motieven die geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij terugkeer naar Albanië een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen in dit verband blijkt dat u in het verleden toegang had tot de arbeidsmarkt in Albanië. Zo werkte u in een schoenfabriek, als schoonmaakster en als opdienster (Verklaring DVZ, vraag 12; NPO, p. 5, 7 en 8), waaruit een zekere mate van zelfredzaamheid blijkt. U werd daarnaast ook geholpen door uw familieleden om de scheidingsprocedure op te starten en kon bij meerdere familieleden terecht voor opvang (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5; Verklaring DVZ, vraag 10; NPO, p. 3, 7, 8, 9-10 en 11-12). Uw paternale tante hielp u zelfs om naar België te komen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5; NPO, p. 8). Uit uw verklaringen valt dan ook niet af te leiden dat u bij terugkeer naar Albanië levensomstandigheden zou kennen die gelijkgesteld kunnen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U heeft derhalve geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen hier niets aan veranderen. Aan uw Albanese identiteit en nationaliteit en de Albanese identiteit en nationaliteit van uw twee zonen – zoals blijkt uit uw paspoort, identiteitskaart en de paspoorten van A. en F. – wordt in deze beslissing immers niet getwijfeld. Evenmin wordt er in deze beslissing getwijfeld aan het feit dat u op 7 en finaal 22 februari scheidde van B. zoals blijkt uit uw echtscheidingsakte. Dat u blijkens de medische documentatie omtrent uw gebit achttien tanden mist en een tandprothese heeft, staat voorts niet ter discussie maar doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen over de beschermingsmogelijkheden in Albanië.

C. Conclusie

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/5, 48/6 en 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), en van de materiële en de formele motiveringsplicht. Tevens haalt zij een beoordelingsfout aan.

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Zij benadrukt dat niet wordt betwist dat zij slachtoffer is geweest van huiselijk geweld en betoogt dat in Albanië hiervoor geen daadwerkelijke bescherming bestaat. Zij citeert hierbij landeninformatie daterende van 2017, 2019 en 2022, alsook de COI Focus van 5 december 2023 waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd.

Ter ondersteuning van haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende rapporten toe:

- stuk 3: Europese Commissie, “*Albania Report*”, 2022 (uittreksel);
- stuk 4: Human Rights Democracy Center, “*Respect of the rights of victims/survivors of domestic violence in the judicial process – Findings and recommendations from the monitoring of judgments of Tirana District court*”, 2017 (uittreksel);
- stuk 5: The Advocates for Human Rights, “*Albania - Stakeholder Report for the United Nations Universal Periodic Review*”, mei 2019 (uittreksel).

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 6 december 2024 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Albanië wordt gemaakt. Zij verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 5 december 2023;
- COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017.

4. Voorafgaand

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365; RvS 27 mei 2015, nr. 231.354).

4.2. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

5. Beoordeling van de zaak

A. Rechtsgrond

5.1. Het beroep van verzoekster is gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 22 april 2024 waarbij haar verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

(...)

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...).”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Hierbij stipt de Raad aan dat uit de bewoordingen van artikel 57/6/1, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Overeenkomstig artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet is de beoordeling of een land een veilig land van herkomst is gestoeld op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, het Europees Ondersteuningsbureau voor asielzaken, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties. De aanduiding als veilig land van herkomst gebeurt op gezamenlijk voorstel van de minister van Binnenlandse Zaken en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de commissaris-generaal heeft ingewonnen. Tevens wordt dit meegedeeld aan de Europese Commissie. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van deze wet.

Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het EVRM, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2 van het EVRM zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulementbeginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen een schending van voornoemde rechten en vrijheden.

Bij koninklijk besluit van 7 april 2023 werd vastgesteld dat Albanië een veilig land van herkomst is.

Ook in het recentste koninklijk besluit van 12 mei 2024 dat die lijst van veilige landen van herkomst vastlegt, is dit het geval.

Uit de door beide partijen ter beschikking gestelde landeninformatie blijken geen redenen om aan te nemen dat niet is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de aanmerking van Albanië als veilig land van herkomst conform artikel 37 en Bijlage I van richtlijn 2013/32/EU (HvJ 4 oktober 2024, C-406/22, CV v *Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky* (GC)).

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memories van toelichting bij de wetsontwerpen die tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en inhoudelijk onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land van herkomst in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van deze wet, aanwezig is of bestaat en er bijgevolg geen nood is aan internationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is uit een van deze veilige landen van herkomst wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden (*Parl. St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116; Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 1825/3, p. 6-7*).

De procedure in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet betreft aldus een “specifieke” procedure, die als *lex specialis* geldt, waarbij er initieel “een zekere omkering van de bewijslast” geldt. In andere woorden, de bewijslast rust in dit geval op de verzoeker. Er bestaat met name een vermoeden dat er voor de verzoeker geen vrees bestaat voor vervolging of reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet en het komt hem toe om “substantiële redenen” op te geven waarom het land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land kan worden beschouwd (cf. RvS 19 augustus 2024, nr. 260.498). De procedure steunt aldus op een vorm van weerlegbaar vermoeden van afdoende bescherming in het land van herkomst, dat door een verzoeker kan worden weerlegd door dwingende redenen in verband met zijn specifieke omstandigheden aan te voeren (HvJ 4 oktober 2024, C-406/22, pt. 47).

B. Vrees

5.2. Verzoekster vreest bij een eventuele terugkeer naar Albanië gedood te worden door haar ex-man. Zij verklaart dat zij haar land van herkomst, Albanië, heeft verlaten omdat zij zowel tijdens haar huwelijk als na haar wettelijke echtscheiding in 2017 het slachtoffer was van psychologisch en fysiek geweld door haar ex-man.

C. Nationale bescherming

5.3. Verzoekster toont echter niet aan dat het haar met betrekking tot de aangehaalde problemen met en vrees voor haar ex-echtgenoot aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbreekt. Zij maakt om die reden geen nood aan internationale bescherming aannemelijk.

5.4. In dit verband wordt erop gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming.

Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Bovendien kan conform artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet enkel uitgaan van of worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren “indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”.

Wat betreft de bescherming die verzoekster kan genieten, merkt de Raad op dat de actoren van bescherming, zoals gedefinieerd in artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, niet alleen het vermogen, maar ook de wil moeten hebben om de betrokken verzoeker te beschermen tegen de vervolging of ernstige schade waaraan hij wordt blootgesteld. Bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 kan immers alleen worden geboden door de Staat, of partijen of organisaties met inbegrip van internationale organisaties,

die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, mits zij bereid en in staat zijn bescherming te bieden overeenkomstig het tweede lid. Deze bescherming moet doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

5.5. Uit de door beide partijen bijgebrachte recente informatie, - waaronder de meest recente landeninformatie, te weten de COI Focus *“Albanië Algemene Situatie”* van 5 december 2023 waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd en die verzoekster in haar verzoekschrift ook aanhaalt -, blijkt dat in Albanië nationale beschermingsmogelijkheden voorhanden en beschikbaar zijn. Albanië kent een beschermingssysteem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en in het algemeen hebben alle Albanese burgers hiertoe toegang.

De Raad stipt hierbij aan dat bescherming die de nationale overheid biedt doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat, ook de Belgische niet, kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Ofschoon hervormingen nog steeds nodig zijn, onder meer om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit de beschikbare informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De fundamentele mensenrechten en vrijheden zijn in Albanië verankerd in de Grondwet en zijn ondeelbaar, onvervreemdbaar, onschendbaar en gelden als de basis van de hele wetsorde. De Albanese Grondwet stipuleert ook dat alle internationale overeenkomsten, die door de Albanese wet geratificeerd zijn, voorrang hebben op de binnenlandse wetten die er eventueel niet compatibel mee zouden zijn. Albanië beschikt over een functionerend rechtssysteem, uitgeoefend door rechtbanken van eerste aanleg, beroepshoven en daarboven het Hooggerechtshof. De rechten van verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden wettelijk gegarandeerd. De overheid respecteert deze rechten doorgaans ook, hoewel processen niet altijd in het openbaar worden gevoerd. Voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand zijn aanwezig en de Albanese overheid zet in op een verbetering van het daadwerkelijk functioneren ervan. Het aantal zaken waar gratis juridische bijstand wordt geboden stijgt, vooral ook in zaken tegen daders van huiselijk geweld. Uit de informatie blijkt verder dat de politie over het algemeen op afdoende wijze functioneert, snel reageert en in het belang van de burger. Indien de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren kunnen er verschillende stappen worden ondernomen om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen (burgers kunnen onder meer terecht bij de Service for Internal Affairs and Complaints (SIAC) en bij de Ombudsdienst). Wangedrag van politieagenten wordt niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende (administratieve) maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Tevens blijkt dat de laatste jaren in deze context verschillende concrete maatregelen op het terrein werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie (o.a. bodycams, onestopshops, meldingsapps). Ten slotte blijkt nog dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen de nog steeds endemische corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren verschillende maatregelen en succesvolle stappen heeft ondernomen om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden, waaronder de oprichting van een speciale anticorruptierechtbank (SPAK), the justice reform package, de wet op de algemene doorlichtingsprocedures (Vetting Law), de wet op de klokkenluiders en een aantal opeenvolgende intersectorale strategieën die wel degelijk een effect hebben op het terrein en die zich geleidelijk ook meer richten op highlevel corruptie. Uit de informatie blijkt verder dat Albanië al jarenlang initiatieven neemt tegen de nog steeds alom aanwezige georganiseerde misdaad, zoals politieoperaties en internationale (politie) samenwerkingsverbanden en een getuigenbeschermingsprogramma. Er is in Albanië sprake van een crimineel ecosysteem waarin criminele netwerken zijn verbonden met lokale maffiafamilies en dat zich toelegt op drugs- en mensenhandel. In de zomer van 2023 is de SPAK erin geslaagd niet alleen topmannen uit de onderwereld, maar ook verschillende topmannen bij politie en justitie te arresteren in een grootschalig, internationaal onderzoek naar georganiseerde misdaad (drugshandel). Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CDP) en een aantal ngo's en internationale mensenrechtenorganisaties tot wie (kwetsbare) burgers die zich in hun (mensen)rechten miskend voelen zich kunnen wenden. Door gebrekkige implementering van de wetgeving en door gebreken of integriteitskwetsies bij veiligheidsdiensten en gerecht kunnen mensen in specifieke situaties kwetsbaar blijven. Voor organisaties binnen de burgermaatschappij, die vrij en robuust aanwezig is

in Albanië, is het mogelijk om voor deze mensen ongehinderd toegang te faciliteren tot verdere bescherming door de autoriteiten.

Uit diezelfde informatie, waaronder de COI Focus van 5 december 2023 die een hoofdstuk over huiselijk geweld bevat, blijkt tevens dat de Albanese autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het ernstig en wijdverspreid fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden, onder meer door te voorzien in meer beschermingsmaatregelen en beschermingsmogelijkheden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet op maatregelen tegen geweld in familierelaties gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen verschillende keren gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven werden begaan door de (ex-)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. De verbeteringen aan de Wet op maatregelen tegen geweld in familierelaties verzekeren verder dat vrouwen en meisjes die geweld ervaren ook onmiddellijk politiebescherming krijgen wanneer ze hiervan een melding doen, dat er opnieuw sprake is van preliminary protective orders en dat slachtoffers onmiddellijk (samen met de kinderen) in een shelter worden opgevangen. Verder beschermt de wet ook vrouwen zonder dat ze een formele band (huwelijks- of samenlevingscontract) met de dader hebben, werden nieuwe provisies opgenomen over de verwijdering van de dader uit de woning en werd er ingevolge deze vernieuwde wetgeving het initiatief genomen een speciale database te creëren die alle zaken die bij de rechtbanken hangende zijn samenbrengt en coördineert. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in alle gemeenten een coördinatiemechanisme (Referral Mechanism against Domestic Violence) aanwezig, waarbij verschillende lokale instellingen (politie, ngo's, gemeentediensten, school, gezondheidscentra) samen reageren op gedetecteerde gevallen van huiselijk geweld, wat ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Daarnaast werd ook één unieke, nationale hulplijn voor vrouwen die hulp zoeken tegen huiselijk geweld in het leven geroepen en werden voorzieningen zoals vluchthuizen, advies- en gezondheidscentra en centra voor juridische bijstand verder uitgebouwd. Zo is er sprake van een nationaal centrum voor de behandeling van slachtoffers van huiselijk geweld en van het LILIUM Crisis Management Centre for sexual violence cases dat de klok rond gezondheidsbijstand verleent. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van juni 2021 en beslaat de periode 2021-2030 – om huiselijk geweld drastisch te verminderen. In 2022 heeft Albanië tevens de International Labour Organisation Convention on Violence and Harassment in the World of Work onderschreven. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld is verhoogd, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.

Verzoekster slaagt er niet in hier een ander licht op te werpen. Zij brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

De door haar bijgebrachte informatie, toegevoegd aan het verzoekschrift, is vooreerst verouderd, is dezelfde of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse is gebaseerd.

Waar verzoekster verwijst naar een rapport van 2017 (stuk 4 bij verzoekschrift) waaruit zou blijken dat het overgrote deel van de zaken die in de Albanese rechtbanken terechtkomen, wordt afgewezen, blijkt uit de actuele landeninformatie in de COI Focus van 5 december 2023 dat de maatregelen die in Albanië sinds 2018 zijn genomen, zoals belangrijke verbeteringen aan de Wet over maatregelen tegen geweld in familierelaties en een verdere uitroling en versterking van het coördinatiemechanisme (national referral mechanism against domestic violence) heeft geleid tot een effectievere vervolging van huiselijk geweld door de politionele en gerechtelijke overheden van Albanië, een duidelijke stijging van het aantal vonnissen dat expliciet verwijst naar de Conventie van Istanboel en van succesvolle vervolgingen van huiselijk geweld (zie p. 48-54). Er kunnen overigens verschillende redenen zijn waarom het niet tot een vervolging en bestraffing is gekomen. Verzoekster betoogt verder met verwijzing naar hetzelfde rapport van 2017 dat rechtbanken ook de verzoening tussen partijen aanmoedigen, hetgeen in een context van huiselijk geweld niet is aangewezen. Zij gaat er echter aan voorbij dat uit de landeninformatie in de COI Focus van 5 december 2023 duidelijk blijkt dat sinds 2018 verzoeningsprocedures in de rechtbank verboden zijn (p. 50). Verzoekster verwijst verder naar een rapport van 2019 (stuk 5 bij verzoekschrift) waaruit zou blijken dat er onvoldoende huisvesting zou

zijn voor slachtoffers van huiselijk geweld. Uit de COI Focus van 5 december 2023 volgt evenwel dat het aantal gespecialiseerde vluchthuizen is toegenomen (p. 54). In zoverre verzoekster onder verwijzing van dit rapport uit 2019 tevens stelt dat er mogelijke obstakels kunnen zijn in de praktijk wat betreft huisvesting en opvang voor slachtoffers van huiselijk geweld, onder meer omdat bewijzen worden gevraagd, stelt de Raad vast dat dit rapport voornamelijk de situatie beschrijft voor de inwerkingtreding van de wijzigingen van 2018 aan de Wet over maatregelen tegen geweld in familierelaties, en waar wordt voorzien dat vrouwen die geweld ervaren onmiddellijk politiebescherming krijgen zodra ze hiervan een melding doen, waardoor de eerder voorziene wachtperiode van twee dagen niet langer van kracht is en slachtoffers voortaan onmiddellijk (samen met de kinderen) in een vluchthuis worden opgevangen (p. 50).

Met haar selectieve lezing van de COI Focus van 5 december 2023 weet zij voorts niet de juistheid van voormelde informatie te weerleggen. Die informatie is eenduidig en wordt op een professionele manier verzameld uit verschillende objectieve bronnen, waaronder het EASO, het UNHCR, relevante inter-nationale mensenrechtenorganisaties, niet-gouvernementele organisaties, vakliteratuur en berichtgeving in de media. In deze informatie bevestigen meerdere internationale bronnen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen ze de efficiëntie en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen huiselijk geweld. Zo schrijft USDoS in 2023 dat de regering de wet over maatregelen tegen geweld in familierelaties op een doeltreffende manier afdwingt. Uit de informatie kan worden afgeleid dat zowel de overheid als het middenveld allerhande inspanningen doen en daadwerkelijk en effectief optreden. De nationale en lokale overheden, de politie en het gerecht zetten zich in en doen allerlei inspanningen, en voorts spannen allerhande organisaties zich in met betrekking tot (slachtoffers van) huiselijk geweld in Albanië.

Dat corruptie en huiselijk geweld in Albanië nog steeds wijdverspreide fenomenen zijn en dat er, onder meer op het vlak van de effectiviteit van de wetgeving en de beschermingsmaatregelen en van het vertrouwen in de Albanese autoriteiten, nog vooruitgang te boeken is, betreft een gegeven dat in voormelde analyse uitdrukkelijk en terdege in rekening wordt gebracht. Dit gegeven doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de Albanese autoriteiten redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet nemen, dat zij aan hun onderdanen de nodige bescherming bieden en dat verzoekster zich toegang kan verschaffen tot dergelijke bescherming.

Dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is, dat er voor de bestrijding ervan nog heel wat ruimte voor verbetering is en er nog verdere hervormingen nodig zijn, betekent niet dat de Albanese overheden geheel onwillig of onmachtig zouden zijn om slachtoffers van huiselijk geweld bescherming te bieden. Uit de voorliggende landeninformatie kan niet blijken dat er sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming in Albanië, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn in dit geval. In de bestreden beslissing wordt tevens uitvoerig en pertinent ingegaan op de beschermingsmaatregelen die heden wel degelijk worden genomen door de Albanese autoriteiten. Uit voormelde COI-Focus komt duidelijk naar voren dat de Albanese autoriteiten meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden, dat tevens maatregelen werden en worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen, dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen, dat ook maatregelen worden genomen om corruptie te bestrijden en ook eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie kan worden aangeklaagd. Met haar betoog doet verzoekster geen afbreuk aan de beschermingsmogelijkheden die heden wel degelijk aanwezig zijn in Albanië. Waar zij met een verwijzing naar een rapport van 2022 (stuk 3 bij verzoekschrift) nog wijst op een stijging van het huiselijk geweld in Albanië tussen 2020 en 2021, wijst de Raad er nog op dat in deze geen abstractie kan worden gemaakt van het feit dat deze stijging zich voerde in de specifieke context van de lockdownmaatregelen tegen de COVID-19-pandemie, zoals in dit rapport ook wordt geëld.

Verzoekster toont aldus niet aan en zij maakt voorts niet met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade. Noch het betoog van verzoekster, noch de informatie waarnaar zij verwijst is bijgevolg van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de situatie in Albanië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn. Uit de voorliggende informatie kan, dit in tegenstelling tot wat verzoekster laat uitschijnen, geenszins worden afgeleid dat slachtoffers van huiselijk geweld geheel verstoken zouden blijven van doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming.

Gelet op hetgeen voorafgaat kan er wel degelijk worden besloten dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen alsook in het kader van huiselijk geweld de Albanese autoriteiten aan hun onderdanen voldoende bescherming bieden en redelijke maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat zij ook bereid en in staat zijn deze bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet te bieden.

De voorgaande conclusie vindt overigens bevestiging in het feit op zich dat Albanië opnieuw werd opgenomen op de actuele lijst van veilige landen die werd vastgelegd bij artikel 1 van het koninklijk besluit

van 12 mei 2024 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, zoals hierboven vermeld.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde op 7 mei 2024 dat *“the Albanian authorities’ capacity to protect their people cannot be regarded as insufficient for the general public in Albania”* (EHRM 7 mei 2024, nr. 22283/21, A.D. e.a. v. Zweden, pt. 71).

5.6. Het komt bijgevolg aan verzoekster zelf toe om in haar individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheid gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich tot de Albanese overheden wendt om bescherming te vragen.

Zij moet aantonen dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, dan wel dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Albanese overheid voor bescherming.

Verzoekster slaagt hierin evenwel niet en blijft aldus in gebreke.

In de bestreden beslissing worden de ondernomen beschermingsmogelijkheden, dan wel het gebrek daaraan van verzoekster omstandig besproken. De commissaris-generaal bemerkt hierbij terdege:

“Zo dient vooreerst te worden vastgesteld dat u nooit klacht neerlegde bij de politie omwille van het psychologisch en fysiek geweld dat u en uw kinderen naar eigen zeggen ondervonden vanwege uw (ex-) partner (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5; NPO, p. 4, 7, 10 en 12). Nochtans werd u meermaals door derden aangespoord om naar de politie te gaan en klacht in te dienen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5; NPO, p. 7-8 en 10). Uw tegenwerping dat u niet naar de politie durfde te gaan en klacht in te dienen omdat B. u altijd bedreigde en zei dat hij de kinderen of andere familieleden iets zou aandoen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5; NPO p. 7 en 10), doet hieraan geen afbreuk. Het is immers precies de bedoeling van een klacht om bescherming te krijgen. Zolang u de nationale autoriteiten niet op de hoogte stelt van uw problemen, kunnen zij u hier vanzelfsprekend geen bescherming tegen bieden. Eenzelfde opmerking geldt voor de vaststelling dat u op geen enkel moment hulp zocht voor de problemen met uw ex-man bij gespecialiseerde ngo’s of andere hulporganisaties (NPO, p. 12). Meer nog, zelfs met uw eigen advocaat die u eerder reeds bijstond tijdens de echtscheidingsprocedure sprak u niet over de problemen met uw ex-man (NPO, p. 10 en 11). Uw tegenwerping dat u zich geen juridische bijstand kon veroorloven, doet hieraan geen afbreuk daar er pro deo advocaten voorhanden zijn in Albanië. Ook uw tegenwerping dat B. kennissen, vrienden of familieleden had bij de politie (NPO, p. 4, 8, 11 en 12), doet hieraan geen afbreuk. U kent de bewuste personen immers niet en heeft geen idee om wie het precies gaat (NPO, p. 4 en 11). U weet evenmin welke functies zij zouden uitvoeren, waar ze werkzaam zijn of op welke manier zij een eventuele procedure zouden beïnvloeden (NPO, p. 11). Buiten het feit dat B. steeds uw aanstalten om naar de politie te gaan, weglachte en zei dat hij genoeg mensen kende, heeft u dan ook geen concrete aanleiding om te denken dat hij door iemand beschermd werd (NPO, p. 11). Meer nog, uit de door u geschetste echtscheidingsprocedure blijkt dat B. de kosten van uw psychologische begeleiding moest betalen en zodra de rechter doorhad dat uw ex loog, uw verzoek tot echtscheiding werd ingewilligd. Ook de advocaat van B. kantte zich tegen het gedrag van zijn eigen cliënt (NPO, p. 10). Het feit dat B. de rechtsgang zou kunnen beïnvloeden is aldus een loutere veronderstelling van uwentwege. Desondanks probeerde u zelfs niet om de stap naar de politie te zetten (NPO, p. 12). Hoewel uw advocate aanhaalt dat u tijdens uw relatie mogelijks in shock kon zijn waardoor u niet in staat was om iets te ondernemen tegen uw man (NPO, p. 14), dient vastgesteld te worden dat u ook, nadat u de toxische relatie met B. beëindigd had en hij u bleef belagen, op geen enkele manier bescherming zocht bij de politie of bij ngo’s of andere organisaties die vrouwen in nood zouden kunnen bijstaan (NPO, p. 4, 7, 10 en 12). Uw tegenwerping dat men in Albanië zo geen bescherming biedt en daarom velen wegvluchten en ergens anders hulp zochten (NPO, p. 11), doet hieraan geen afbreuk. Zo heeft u zelf geen concrete aanwijzingen dat de Albanese overheid niets doet voor vrouwen in uw situatie en maakte u zelf nooit iets concreets mee in dit verband (NPO, p. 11).”

Verzoekster brengt geen concrete en geïndividualiseerde elementen bij die deze pertinente bevindingen weerleggen of ontkrachten. Zij haalt aan dat de Albanese autoriteiten niet in staat waren om te voorkomen dat zij omwille van het geweld van haar echtgenoot 18 tanden heeft moeten laten vervangen, maar gaat er hierbij volledig aan voorbij dat zij de politie nooit op de hoogte heeft gebracht van de aanhoudende geweldplegingen waarvan zij tijdens hun huwelijk het slachtoffer was. Ook nadat zij de relatie met haar ex-echtgenoot beëindigde en hij haar bleef belagen, heeft zij op geen enkele manier bescherming gezocht bij de politie, op eigen kracht of middels ngo’s of andere organisaties die vrouwen in nood bijstaan.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar echtscheidingsprocedure werd bijgestaan door een advocaat van het *“Center for Civic Legal Initiatives, Tirana”* (AD CGVS, stuk 5, map met documenten, echtscheidingsakte van 7 februari 2017), die volgens de voormelde COI Focus van 5 december 2023 een burgermaatschappijorganisatie is (p. 33). Uit het rapport van het Albanian Helsinki Committee, *Evaluation of Human Rights and Rule of Law during the Albanian Presidency of OSCE*, van januari 2021 (hierna AHC rapport), waar in voetnoot 240 van de COI Focus van 5 december 2023 naar wordt verwezen, blijkt dat dit Center for Civic Legal Initiatives behoort tot één van de twaalf organisaties die door het Albanese Ministerie van Justitie werden geautoriseerd om kosteloze rechtsbijstand te verschaffen aan slachtoffers van huiselijk

geweld (AHC rapport, p. 97, voetnoot 295; zie ook COI Focus van 5 september, p. 35-36, 73). Het is overigens dit Center for Civic Legal Initiatives dat het hoofdstuk 6 "*Gender-based violence and discrimination toward women*" (p. 89 e.v.) van het voormeld AHC rapport heeft opgesteld. Verzoekster had bijgevolg rechtstreeks toegang tot een middenveldorganisatie, gespecialiseerd in huiselijk geweld, die door de Albanese overheden is geautoriseerd om gratis rechtsbijstand te verlenen en die haar dus kon begeleiden en ondersteunen bij het indienen van een klacht tegen haar ex-echtgenoot bij de politie en het verkrijgen van bescherming vanwege de Albanese overheden. Dat verzoekster zich tot deze organisatie heeft gewend voor haar echtscheidingsprocedure, maar niet voor hulp bij het indienen van een klacht tegen haar ex-man en het verkrijgen van bescherming vanwege de Albanese overheden, ook na haar echtscheiding, toont des te meer aan dat zij niet alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. In het licht van voorgaande bevindingen komen verzoeksters verklaringen dat zij niet in de mogelijkheid was om een advocaat in dienst te nemen of een organisatie of ngo in dit verband te contacteren (NPO, p. 12), geheel ongeloofwaardig voor. Wanneer men, zoals verzoekster in die situatie, geen beroep doet op de nationale autoriteiten in het land van herkomst, kan er moeilijk worden verwacht dat deze nationale autoriteiten daadwerkelijk optreden en redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of ernstige schade. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in om bescherming te verkrijgen tegen de belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Het is namelijk de taak van de autoriteiten om de openbare orde te bewaren, op te treden tegen inbreuken daartegen en de burgers te beschermen. Door niet naar de politie te gaan, stelde verzoekster hen niet in de mogelijkheid om haar te beschermen en op passende wijze te reageren.

Ten slotte toont zij met een algemene verwijzing naar de corruptie in Albanië geenszins aan dat er ook in haar concrete geval sprake is van corruptie en dat haar ex-echtgenoot de procedure zou kunnen beïnvloeden. Het komt aan verzoekster toe in concreto aan te tonen dat het haar in haar land van herkomst aan nationale bescherming ontbreekt, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

Ondanks de mogelijkheden die er waren om een klacht in te dienen, desnoods met hulp via verschillende hulporganisaties of een pro deo-advocaat, heeft verzoekster nagelaten om via deze wegen bescherming te zoeken. Haar bewering dat er geen passende bescherming kan worden geboden kan hier, in het licht van voorgaande informatie aangaande de werking van de Albanese autoriteiten en verzoeksters eigen ervaringen en gedragingen, bijgevolg niet worden aangenomen. Het algemene betoog van verzoekster berust niet op ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te verkrijgen.

De Raad herhaalt dienaangaande dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk en doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. Absolute bescherming kan overigens door geen enkele rechtsstaat worden geboden, maar de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat. Verzoekster lijkt hieraan voorbij te gaan in het verzoekschrift.

Verzoekster toont bijgevolg allerminst aan dat zij alle van haar realistische en redelijkerwijze te verwachten mogelijkheden tot het verkrijgen van nationale bescherming heeft aangewend en ten volle benut, laat staan uitgeput. Verzoekster biedt bovendien voor haar nalaten geen afdoende verklaring of rechtvaardiging. Zij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat zij met betrekking tot de problemen van huiselijk geweld vanwege haar ex-echtgenoot geen beroep kan doen op de Albanese autoriteiten en dat deze niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar hiervoor hulp en/of bescherming te bieden.

Waar internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming, toont verzoekster in deze niet aan dat het haar in Albanië aan nationale bescherming ontbreekt. Op basis van het geheel van de elementen die voorliggen, blijkt duidelijk dat zij wel degelijk een beroep kon en kan doen op de hulp en/of bescherming van de Albanese overheid en ze toont niet aan dat deze haar geen bescherming zouden kunnen of willen bieden.

Zij toont aldus niet aan dat in haar individuele omstandigheden geen doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Albanië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zou hebben en zij slaagt er niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij verklaart te vrezen.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij in haar geval voor haar problemen – of bij een eventuele herhaling ervan in geval van terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar sprake zou zijn van een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, nu zij niet eerst alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden om bescherming te verkrijgen in eigen land heeft uitgeput.

In navolging van de commissaris-generaal besluit de Raad dat verzoekster geen elementen bijbrengt waaruit blijkt dat er substantiële redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd.

D. Overig

5.7. Verzoekster toont, gelet op het voorgaande, evenmin aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Zij laat verder volgende motieven uit de bestreden beslissing geheel ongemoeid, zodat deze blijven gehandhaafd: *“U stelde verder nog dat u uw kinderen een nieuw, beter leven wil geven en een toekomst en een leven voor hen wil opbouwen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5; NPO, p. 5 en 8) en u geen vaste woonst had (CGVSvragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5). Het gaat hier echter louter om sociaal-economische motieven die geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.*

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij terugkeer naar Albanië een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen in dit verband blijkt dat u in het verleden toegang had tot de arbeidsmarkt in Albanië. Zo werkte u in een schoenfabriek, als schoonmaakster en als opdienster (Verklaring DVZ, vraag 12; NPO, p. 5, 7 en 8), waaruit een zekere mate van zelfredzaamheid blijkt. U werd daarnaast ook geholpen door uw familieleden om de scheidingsprocedure op te starten en kon bij meerdere familieleden terecht voor opvang (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5; Verklaring DVZ, vraag 10; NPO, p. 3, 7, 8, 9-10 en 11-12). Uw paternale tante hielp u zelfs om naar België te komen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5; NPO, p. 8). Uit uw verklaringen valt dan ook niet af te leiden dat u bij terugkeer naar Albanië levensomstandigheden zou kennen die gelijkgesteld kunnen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

Uit niets blijkt verder dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

5.8. In acht genomen wat voorafgaat, wordt in de bestreden beslissing met recht geconcludeerd: *“U heeft derhalve geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”*

5.9. Zoals eerder gesteld, verzoekster toont niet aan dat zij voor de door haar aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming vanwege de Albanese overheden in zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet. Hierboven is gebleken dat de Albanese overheden in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen alsook in het kader van huiselijk geweld aan hun onderdanen voldoende bescherming bieden en redelijke maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat zij ook bereid en in staat zijn deze bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet te bieden en dat verzoekster zich, zo nodig en zo zij daartoe de nodige pogingen zou ondernemen, toegang kan verschaffen tot dergelijke daadwerkelijke en beschikbare bescherming.

Nu verzoekster geen substantiële redenen opgeeft waarom haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet als veilig land van herkomst kan worden beschouwd, weet zij het vermoeden van afdoende bescherming en het vermoeden dat er voor haar geen nood is aan internationale bescherming, niet te weerleggen.

Gelet op de vaststelling dat zij voor haar problemen in haar eigen land hoe dan ook beschikt over de nodige beschermingsmogelijkheden en mogelijkheden tot genoegdoening en zij niet aantoont dat zij met betrekking tot haar verklaarde problemen en in geval van eventuele nieuwe problemen in de toekomst niet zou kunnen rekenen op de bescherming vanwege de Albanese autoriteiten, kan verzoekster zich in deze niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

5.10. In acht genomen wat voorafgaat, heeft verzoekster geen substantiële redenen opgegeven in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoekster. Een schending van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

5.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend vijftientig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

C. DECAESTECKER, toegevoegd griffier

De griffier, De voorzitter,

C. DECAESTECKER

M. MAES TORRES LOREDO